

Какъ настъпи това — не помня. Не помня точно и часа. Но всичко каточе доде внезапно, неочаквано. Гърмежитѣ на пушкитѣ, на пушкитѣ, на картечницитѣ и орждията се усилиха и слѣха въ единъ невъобразимъ адски трѣсъкъ. Идѣше ужасниятъ страховитъ екотъ на една градушка. Високо надъ всичкия тоя трѣсъкъ се издигаха тежкитѣ басови гърмежи на крепостнитѣ орждия, непрекъснати, чести залпове. И едно непрекъснато бучение, като на развълнувано море, нѣкакво безкрайно и зловещо ехо.

Ние стояхме безъ да проговоримъ дума, неподвижни и съ вкаменени лица на статуи. Закрити задъ хълма, не можахме да видимъ всичко, което ставаше напредъ. Предъ насъ чувахме само бѣснѣщата адска буря. Какво ставаше тамъ? Това вече надминаваше човѣшкитѣ сили и каточе не хора се биеха, а нѣкакви тъмни, свѣрхестествени сили сѣеха разрушение и смъртъ. Не бѣше ли това излѣзло отъ брѣговетѣ си море, което заливаше и рушеше всичко? Нѣкакъвъ грамаденъ пожаръ, въ който съ оглушителенъ трѣсъкъ падаха цѣли здания? Налетѣлъ на вѣковенъ лесъ ураганъ, който кършеше клоне, събаряше стари, грамадни дървета? Или предъ насъ се разкриваше нѣкаква бездѣнна пропастъ, въ която падаше и се рушеше цѣлата земя?